
[2011-41-RE](#)

CAUSA 2011-41-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 7-5-2012 relativa al recurs d'empara 2011-41-RE

Número de registre 683-2011. Recurs d'empara

Sentència del 7 de maig del 2012

BOPA núm. 23, del 16 de maig del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 20 de desembre del 2011, per la representació processal de la societat Ràdio i Televisió d'Andorra, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 27 d'octubre del 2011 i contra l'auto del 29 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i per una presumpta vulneració del principi d'igualtat, garantit a l'article 6 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari les lesions invocades i que anul·li les resolucions objecte de recurs;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 7 de febrer del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2012, que va admetre a tràmit sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2011-41-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 30 de març del 2012, per la representació processal del Sr. Joan Besson Blaya;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 3 d'abril del 2012, per la representació processal de la societat RTVA, SA;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El Sr. Joan Besson Blaya va interposar una demanda laboral contra la societat Ràdio i Televisió d'Andorra, SA (RTVA, SA) en reclamació d'una indemnització per acomiadament indegut, improcedent i injustificat.

Segon

El 5 de maig del 2011, el Tribunal Unipersonal de la Secció Civil de la Batllia va dictar una sentència

mitjançant la qual estimava íntegrament la demanda formulada i condemnava la societat RTVA, SA a pagar la quantitat de 216.525,73 euros més els interessos comptats des del 8 d'abril del 2010, les costes judicials i també la condemnava a cotitzar aquest import a la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Tercer

La societat RTVA, SA va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, ja que considerava, de manera substancial, que el Tribunal de primera instància havia comés, entre d'altres, errors en la interpretació de la legislació vigent, en la valoració de la relació existent entre l'empresa i el treballador i en la interpretació de les previsions del contracte de treball signat entre les parts.

Quart

El 27 d'octubre del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual confirmava la sentència de la Batllia en tots els seus punts i condemnava la part apel·lant al pagament de les costes en aquesta segona instància.

Cinquè

La societat RTVA, SA va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions en què al·legava que s'havia vulnerat el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

Sisè

El 29 de novembre del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que no donava lloc a l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat i condemnava novament la demandant a pagar les costes judicials.

La Sala Civil, com s'havia dit en les resolucions anteriors, reitera que l'article 91 del Codi de relacions laborals, que és clar, no pot aplicar-se al contracte establert per un termini cert o

determinat com era el cas en aquest litigi. “La norma queda claríssima i no necessita cap interpretació o cap recerca de la voluntat del legislador. Per consegüent, no hi ha res a afegir al raonament de la sentència impugnada que només fa que respectar una disposició legislativa palesa, sense cap tipus d’ambigüitat.”

Setè

El 20 de desembre del 2011, la representació processal de la societat RTVA, SA va presentar un recurs d’empara contra la sentència del 27 d’octubre del 2011 i contra l’aute del 29 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, més concretament, el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l’article 10 de la Constitució i per una presumpta vulneració del principi d’igualtat, garantit a l’article 6 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part destaca que del contracte objecte del litigi es desprèn que la relació laboral que vinculava les parts era una relació especial d’alta direcció. Així doncs, després de donar alguns exemples, afirma que el Sr. Joan Besson Blaya tenia unes condicions laborals que no es podien aproximar a les d’un treballador qualsevol. Igualment, destaca la situació de fallida tècnica en la qual es trobava RTVA, SA en el moment de l’acomiadament del Sr. Joan Besson Blaya i que justificava el seu acomiadament (veg. fonament de dret V de la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 23 de desembre del 2010 i manifestacions del cap de Govern en relació amb l’estat de les finances públiques). També remarca, que aquesta persona va percebre en concepte de liquidació de la seva relació laboral 26.438,69 euros i si s’hi afegeixen els 216.525,73 euros reclamats en concepte d’indemnització, s’ha de concloure que això tindria necessàriament com a conseqüència un increment d’acomiadaments dels treballadors d’aquesta empresa, cas que la sentència impugnada es mantingués.

En segon lloc, i entrant, en el fons d’aquesta causa, manifesta que, d’una banda, la resolució impugnada no està fonamentada en Dret, ja que es basa exclusivament en una interpretació “-que per ser profundament errònia esdevé una fonamentació jurídica arbitrària i estrafolària per ser contrària a la lògica formal i jurídica- i acaba comportant una violació del principi d’igualtat garantit en l’article 6 de la Constitució” i, d’altra banda, hi ha una absoluta manca de motivació sobre la imposició de les costes processals.

Pel que fa al primer punt, després de recordar la jurisprudència del Tribunal Constitucional en relació amb l’abast de la seva competència (sentència del 15 de març del 2010 recaiguda en la causa 2010-34-RE), considera que la interpretació efectuada pels tribunals ordinaris és massa reduccionista en considerar que els treballadors amb un contracte per durada determinada no poden ser acomiadats per causes objectives, ja que la legislació laboral andorrana reserva els acomiadaments per causes objectives als contractes per temps indefinit. L’article 91.1 del Codi de

relacions laborals en cap moment disposa de manera literal l'exclusió dels contractes per un termini cert pel que fa a la causa d'acomiadament invocada.

En resposta als greuges d'aquesta interpretació adduïts per aquesta part, el Tribunal Superior de Justícia va declarar que la norma era claríssima i que no necessitava cap interpretació o cap recerca de la voluntat del legislador. Ara bé, segons el parer d'aquesta part, s'ha vulnerat el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, perquè la decisió impugnada és jurídicament irraonable i s'aparta tant de l'opinió dels juristes andorrans, com de les finalitats que inspiren la legislació laboral, ja que allò que es pretén és la salvaguarda de la viabilitat de les empreses que es troben en situacions econòmiques difícils, respectant en la major mesura possible els drets dels treballadors. Efectivament, les causes objectives establertes en l'article 91.1 del Codi esmentat responen a la necessitat d'adaptar la legislació protectora dels treballadors a la realitat de la situació econòmica de les empreses i no es pot entendre que s'hagi de prescindir d'un més gran nombre de treballadors en lloc de prescindir d'aquells que tenen una retribució molt alta en funció de la naturalesa del seu contracte.

Aquesta part fa un paral·lelisme amb l'article 95 b) d'aquest mateix Codi que també es refereix únicament als contractes de durada indeterminada i conclou que si es mantingués la interpretació efectuada pels tribunals ordinaris, les persones que haguessin signat un contracte de durada determinada no podrien renunciar voluntàriament al seu lloc de treball, ja que aquest article no els hi seria aplicable.

Afegeix que en el cas de la situació d'una relació laboral d'alta direcció, aquest fet hagués hagut d'estar tingut en compte pels tribunals ordinaris, a més, s'ha d'atendre, de manera preferent, a allò que va ser pactat per les parts. Si bé és cert que el contracte establia que RTVA, SA posava fi a aquest contracte abans de la seva data de finalització, hauria d'indemnitzar el treballador amb el pagament total de les anualitats que faltessin per a l'acabament del contracte, més un 50% de l'import de la part fixa (sou i prima), també és cert que s'establia que això només seria així en cas d'inexistència d'una causa justificada. Aquesta part considera que el Sr. Joan Besson Blaya va ser acomiadat per una causa justificada, concretament per la causa objectiva prevista a l'article 91.1 c) del Codi de relacions laborals, que d'acord amb el contingut de l'article 4 d'aquest mateix Codi no es pot pactar que no resulti aplicable, ja que resulta clar que el seu establiment té com a finalitat salvaguardar la viabilitat econòmica d'una empresa per tal de protegir el màxim nombre de llocs de treball.

Per cloure aquest punt, considera que la interpretació efectuada pels tribunals ordinaris de l'article 91 esmentat vulnera el principi d'igualtat, cosa que no es pot fer mitjançant una interpretació, sinó que hauria de prendre forma exactament en el sentit contrari mitjançant una llei, doncs així ho exigeix la configuració d'Andorra com un Estat social.

Pel que fa al segon punt abans esmentat, relatiu a la imposició de les costes processals, manifesta que el principi de venciment, en matèria laboral, s'explicava pel fet que els treballadors solen trobar-se en una situació de debilitat davant l'empresari, situació inexistente en aquesta causa.

La sentència de segona instància omet pronunciar-se sobre les costes de la primera instància i es limita a indicar que la desestimació del recurs implica la imposició de les costes de la segona instància. És evident, que s'ha vulnerat en aquest punt el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret. En aquest afer, la imposició de les costes judicials no és un tema menor atesos els beneficis obtinguts per l'altra part i la situació econòmica desesperada de la societat recurrent.

Pel que fa a la vulneració del principi d'igualtat, manifesta que la interpretació del precepte esmentat permet establir desigualtats entre els diferents treballadors d'una empresa. Efectivament, aquest precepte té com a finalitat contribuir a la superació de les situacions econòmiques negatives, finalitat que difícilment s'ajusta a la interpretació del Tribunal Superior de Justícia pel fet que tots els treballadors amb un contracte de durada determinada queden exclosos de l'acomiadament per causes econòmiques. En aquesta causa s'ha privilegiat la situació d'un alt directiu amb un contracte d'una durada de 5 anys i amb un salari molt important, cosa que no sembla que hagi de suposar una major protecció en relació amb la majoria de treballadors de l'empresa amb contractes indefinits i amb sous fins a set vegades inferiors.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari les lesions invocades i que anul·li les resolucions objecte de recurs.

Vuitè

El 7 de febrer del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què declara que les resolucions objecte de recurs es troben suficientment fonamentades en Dret i no es poden en absolut tatxar d'arbitràries. La societat recurrent pretén que es revisi la interpretació i l'aplicació del Dret efectuades pels tribunals ordinaris amb la finalitat de convertir el Tribunal Constitucional en una tercera instància judicial.

Efectivament, d'aquestes resolucions se'n deriva una exposició coherent, concisa i raonable, especialment en relació amb les disposicions del Codi de relacions laborals, concretament pel que fa a l'aplicació dels articles 6 i 91, en què es diferencien els contractes per temps indefinit o indeterminat d'aquells que ho són per un termini cert o determinat i les facultats per part de l'empresa per procedir als acomiadaments, a les modalitats i a les conseqüències que se'n deriven.

Pel que fa a la imposició de les costes en totes les instàncies, atesa la regla o el principi del venciment, el Ministeri Fiscal considera que aquest motiu no es pot considerar irraonable o mancat de motivació, o que s'aparti de l'opinió comuna dels juristes. És cert que la doctrina de la Sala Civil, esmentada per la societat recurrent mateixa, està a favor del treballador que presenta una situació de debilitat davant l'empresari, ara bé, aquesta doctrina no es pot aplicar lògicament a la societat recurrent en empara, ja que és la que manté la posició d'empresari en la relació laboral en aquesta causa.

Per tant, demana al Tribunal Constitucional que acordi la inadmissió a tràmit de la causa 2011-41-RE per manca de contingut constitucional de les pretensions que conté, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Novè

El 15 de març del 2012, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin al·legacions.

Desè

El 30 de març del 2012, la representació processal del Sr. Joan Besson Blaya va presentar un escrit d'al·legacions en què considera que aquest recurs d'empara manca manifestament de contingut constitucional i allò que pretén la societat recurrent és tornar a debatre el fons del litigi resolt pels tribunals ordinaris.

En primer lloc, aquesta part s'oposa a les consideracions de caràcter fàctic adduïdes per la part recurrent, ja que les considera inadients en aquesta fase, pel que fa a la relació laboral que existia entre les dues parts, la situació econòmica de l'empresa RTVA, SA i les comparacions efectuades en la persona del Sr. Joan Besson Blaya amb altres personalitats polèmiques que res tenen a veure en aquesta causa. Destaca simplement, que en el moment de contractar el Sr. Joan Besson Blaya, la situació de l'empresa ja era deficitària i aquesta va pactar les indemnitzacions per comiat que li han estat atorgades per la justícia ordinària. Per tant, la societat recurrent va clarament en contra dels seus propis actes i això és inadmissible.

En segon lloc, pel que fa als arguments jurídics del recurs d'empara es resumirien en el fet que el Tribunal Superior de Justícia hauria interpretat l'article 91 del Codi de relacions laborals de tal

manera que comportaria una vulneració del principi d'igualtat.

Segons el parer d'aquesta part, el Tribunal Superior de Justícia no interpreta aquest article que és clar i contundent, tan sols l'aplica en els seus termes clars i evidents. Per consegüent, és evident i indiscutible que l'article esmentat mitjançant el qual es basava l'empresa per acomiadar el Sr. Joan Besson Blaya és únicament i exclusivament aplicable als contractes per temps indefinit, modalitat en la qual no estava contractat.

No es pot adduir que la sentència impugnada no estigui motivada, ans al contrari, diu clarament que el legislador ha reservat de manera clara l'acomiadament per causes objectives als contractes per temps indefinit, i n'ha exclòs els altres contractes per durada determinada o per obra o servei concret.

Així mateix, afegeix que no es pot al·legar que la interpretació literal de la Llei sigui injusta o irraonable, tant més quan la societat recurrent mateixa va optar per contractar el Sr. Joan Besson Blaya mitjançant un contracte de durada determinada sabent que a la seva finalització aquest hauria de marxar sense cap indemnització. Aquesta opció implica acceptar les modalitats d'acomiadament que comporta. En aquesta causa, la justícia ordinària va considerar l'acomiadament efectuat com un acomiadament sense causa justificada, fet que fa merèixer al Sr. Joan Besson Blaya la indemnització pactada lliurement.

Aquesta part reitera que totes aquestes manifestacions són qüestions de fons jutjades que no demostren cap vulneració d'un dret constitucional.

Pel que fa a la vulneració del principi d'igualtat, aquesta part destaca que la Llei mateixa fa la distinció en funció de la durada del contracte, per tant, no es pot parlar de cap discriminació injustificada, ja que precisament la diferència entre un contracte de durada determinada i un de durada indefinida són les seves modalitats d'acomiadament. I cal acceptar que les conseqüències previstes per la Llei són que els contractes de durada determinada només es podran resoldre abans del seu termini salvat que el treballador hagi comés una falta qualificada com a molt greu pel Codi de relacions laborals.

Pel que fa a la vulneració del seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret en relació amb la imposició de les costes, aquesta part recorda que el principi és el de venciment objectiu, fet que és totalment el cas en aquesta causa, per tant, aquest dret no ha estat vulnerat, considerant sobretot la improcedència i la il·legalitat de l'acomiadament efectuat per la societat recurrent.

Per acabar demana que es desestimi totalment el recurs d'empara interposat per la representació processal de la societat RTVA, SA, així com que se la condemni al pagament de les costes en seu constitucional, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Onzè

El 3 d'abril del 2012, la representació processal de la societat RTVA, SA va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal, reitera que aquesta part no vol convertir el Tribunal Constitucional en una tercera instància, així com els motius i les pretensions continguts en el seu escrit de recurs d'empara.

Dotzè

El 23 d'abril del 2012, la representació processal de la societat RTVA, SA i la representació processal del Sr. Joan Besson Blaya, respectivament, i el 26 d'abril del mateix any el Ministeri Fiscal, van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

La representació processal de la societat Ràdio i Televisió d'Andorra, SA (RTVA, SA) sol·licita l'empara constitucional per la infracció de l'article 10 de la Constitució. Entén que s'ha vulnerat el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret. Segons el seu parer, aquest dret constitucional no ha estat respectat, perquè allò que va ser decidit per l'autoritat judicial es basa en una interpretació errònia de la norma, arbitrària i contrària a la lògica. Addicionalment, la decisió comporta –segons el parer de la societat recurrent- una vulneració del principi d'igualtat i, finalment, hi hauria una manca absoluta de motivació en la imposició de les costes processals.

La discrepància de fons rau en què: el Sr. Joan Besson Blaya va subscriure, l'1 de març del 2007, un contracte laboral amb la societat recurrent mitjançant el qual se'l nomenava "Director Executiu de la RTVA,SA". El contracte tenia una durada principal de 5 anys, fins a finals de febrer del 2012. La prestació del Sr. Joan Besson Blaya tenia caràcter d'exclusivitat. La seva remuneració mensual

era de 4.500,00 euros més una prima fixa de 1.500,00 euros (ambdós per tretze mensualitats), així com una prima variable en funció dels ingressos per publicitat. En el pacte vuitè, sobre la **Resolució anticipada**, es preveia el possible desistiment del Sr. Besson amb un preavís de tres mesos i dos possibles supòsits de resolució per voluntat de la societat RTVA, SA, a part d'aquells que derivessin de la legislació laboral vigent: el primer per acord de la Junta General, si no es considerava al director executiu capaç d'acomplir les funcions encomanades o els objectius fixats; l'altre pel cas en què la societat RTVA, SA desitgés posar fi al contracte abans la data del seu acabament, sense una causa justificada, cas en el qual se li haurien de pagar el total de les anualitats pendents i el 50% de la prima pactada. No obstant això, la societat RTVA, SA va decidir, atesa la seva precària situació econòmica, resoldre la relació laboral amb el Sr. Besson atorgant-li una compensació econòmica corresponent a tres mesos, compensació inferior a aquella que ell reclamava, fonamentant-se en el contracte firmat.

Plantejada així la qüestió de fons, el problema que s'ha discutit en les resolucions de referència és si, d'acord amb la legislació vigent, es pot aplicar a un contracte laboral per temps determinat el règim dels acomiadaments per causes econòmiques amb la indemnització prevista per a aquests supòsits o si s'ha d'aplicar la indemnització prevista en el contracte. En aquest recurs d'empara, tot el debat ha girat, essencialment, al voltant d'aquesta qüestió.

Segon

La primera cosa que s'ha d'afirmar sobre aquesta qüestió, que acaba de ser exposada, és que des de la perspectiva del legislador manca de naturalesa constitucional. No està prevista ni resolta en la Constitució. Amb això es vol dir que és una matèria que correspon regular a la legislació ordinària i que aquesta regulació ha de ser interpretada pels tribunals també ordinaris. Es tracta d'un dels tants supòsits en què la Constitució deixa marge al legislador per establir la solució que consideri oportuna entre tot un elenc de possibles solucions legislatives distintes, totes elles dins de la Constitució. En el cas que s'està enjudiciant la resposta legislativa es troba en el Codi de relacions laborals vigent. I, en particular, en el seu article 91, en relació amb el 95. Ambdós són àmpliament examinats i discutits en els escrits de les parts.

La interpretació d'aquests articles correspon –com s'acaba d'assenyalar– a la jurisdicció ordinària segons l'ordre constitucional establert. La sentència del Tribunal Unipersonal competent, dictada el 5 de maig del 2011, va interpretar que l'article 91.1 s'havia d'aplicar –segons diu literalment– als contractes per temps indefinit i que la indemnització limitada, establerta en aquest precepte, només és procedent per a aquests. Opta així per atènyer-se a la literalitat del precepte i a allò que es va establir en el contracte firmat, amb la indemnització superior que se'n deriva. Aquest criteri interpretatiu va ser confirmat i compartit per la sentència del 27 d'octubre del 2011, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Fins aquí tots els problemes jurídics s'han plantejat, tant en la seva regulació com en la seva aplicació, al nivell adequat de legislació i d'interpretació de caràcter ordinari sense que calgui fer un pronunciament d'ordre constitucional.

Tercer

Atès el que acabem de dir, dins un recurs constitucional d'empara, aquest Tribunal no pot actuar com una tercera instància, o com un tribunal de cassació, per revisar si la interpretació i l'aplicació en aquest cas van ser correctes, o si eren procedents unes de diferents. No és aquesta la funció del Tribunal Constitucional. No ho és per la configuració de l'empara en la Constitució i en la seva Llei qualificada.

La qüestió de rellevància constitucional que ha de decidir aquest Tribunal és si al ser desestimades les pretensions de la societat RTVA, SA es va dictar, o no, una "decisió fonamentada en Dret" (article 10 de la Constitució). Segons la doctrina d'aquest Tribunal sobre el cànon de constitucionalitat, allò que s'ha d'examinar en empara, és si les raons adduïdes en les sentències coincidents de la jurisdicció ordinària, resulten absurdes, contradictòries o mancades de tota lògica.

Malgrat la substanciosa argumentació de la societat recurrent, aquest Tribunal no pot entrar a examinar raonaments propis d'un debat davant la jurisdicció ordinària. No pot entrar, en aquest cas, a jutjar si pot existir, o no, una contradicció entre l'article 91 i l'article 95 b) del Codi de relacions laborals; tampoc si la situació de crisi econòmica de la societat RTVA, SA va ser una causa justificada per limitar la indemnització al Sr. Joan Besson Blaya, ni si aquesta situació de crisi, ja existia en el moment de ser contractat l'any 2007. De la mateixa manera no és procedent extraure conclusions de transcendència constitucional de la naturalesa del contracte laboral d'alta direcció, atribuïble al contracte firmat pel Sr. Joan Besson Blaya. Res de tot això pot jutjar-se per la via de l'empara constitucional. Aquest Tribunal manca de competència per aquesta tasca.

Correspon a aquest Tribunal comprovar si la decisió adoptada està fonamentada en Dret. I, sí, ho està. Com s'assenyala en l'aute del Tribunal Superior de Justícia del 29 de novembre del 2011, el Sr. Joan Besson Blaya tenia firmat aquest contracte de durada determinada per 5 anys fins al 2012. I la causa objectiva de comiat de l'article 91 esmentat s'aplica –perquè així ho disposa el precepte– als contractes per temps **indefinit**. En virtut del principi jurídic *inclusio unius, exclusio alterius*, la jurisdicció ordinària competent arriba a la conclusió que la causa objectiva de comiat per raons econòmiques no és aplicable al contracte per temps **determinat o definit** firmat amb el Sr. Joan Besson Blaya. Aquest raonament no sembla, de cap manera, absurd. Feta aquesta constatació, la pretensió a nivell constitucional ha de ser desestimada. Doncs, com s'ha dit, aquest Tribunal no ha d'entrar a examinar si una regulació o una interpretació diferents haguessin estat millors. Li és suficient comprovar que la interpretació reiterada per la jurisdicció ordinària no era absurda ni estava mancada de tota lògica.

Quart

La segona qüestió de rellevància constitucional és aquella que deriva de l'al·legació del principi d'igualtat. Aquest principi consagrat en l'article 6.1 de la Constitució referit a la igualtat de les persones davant la llei i esmentat en altres articles (art. 10.11; art. 13.3; art. 25) és de la màxima importància com a inspirador d'una legislació democràtica, però la seva concreció en cada moment històric ha de ser ponderada, abans de res, pel legislador ordinari. Per si mateix, el principi d'igualtat no pot fonamentar un recurs d'empara. Així s'ha declarat en nombroses ocasions. Tot i que és possible que aquest principi d'igualtat moduli o aclareixi certes causes d'empara constitucional, per exemple per posar de relleu discriminacions contràries a la Constitució.

En aquest cas s'al·lega que la interpretació donada als preceptes del Codi de relacions laborals suposa "desigualtats entre els diferents treballadors d'una empresa". També es destaca que el contracte firmat amb el director executiu es va fer en perjudici dels treballadors que es troben en condicions menys avantatjoses. S'al·lega que la major part dels contractes subscrits amb els assalariats tenen un caràcter indefinit i, per tant, és possible en aquesta modalitat el comiat per causes objectives. Afegeix que "els contractes blindats com el del senyor Besson" es convenen per temps determinat, perquè cap empresa firmaria un contracte per temps indefinit amb un treballador amb unes condicions tan avantatjoses i una indemnització generosíssima, tot això el du a afirmar que la interpretació efectuada de l'article 91.1 del Codi esmentat suposa una transgressió del principi d'igualtat.

Tots aquests arguments mostren la seva virtualitat més gran si s'entenen dirigits a l'oportunitat o a la conveniència d'haver subscrit en els termes en què es va fer el contracte de l'any 2007 amb el Sr. Joan Besson Blaya o, fins i tot, qüestionen el camí que es va seguir per tal de resoldre'l. Però cap d'ells té valor jurídic per tal de deixar sense efecte aquest contracte per raons constitucionals. No s'ha d'oblidar que la Constitució, a més del principi d'igualtat, consagra el de seguretat jurídica (art. 3.2), que l'article 28 reconeix la llibertat d'empresa, que RTVA és una societat anònima, que desenvolupa la seva activitat en un marc jurídic mercantil equiparable en això a altres empreses privades i que la decisió de contractar al Sr. Joan Besson Blaya va ser adoptada pel director general d'aquesta societat. De tot això se'n dedueix que l'objectiu de conferir a la situació creada una solució de major igualtat no pot aconseguir-se de cap manera a través de la via d'un recurs d'empara.

Cinquè

Pel que fa a les costes tampoc es pot estimar la nul·litat sol·licitada. Les dues sentències impugnades motiven la imposició de les costes a la societat recurrent en virtut del principi del

venciment, que és un dels criteris comunament admesos per decidir en dret aquesta matèria. En la sentència del Tribunal Unipersonal del 5 de maig del 2011, es menciona el principi de venciment en el Considerant III; i en la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia en el Fonament de dret IV.

Sisè

Pel que fa a les costes d'aquest procés és d'aplicació allò que conté l'article 92.4 de la Llei qualificada d'aquest Tribunal, segons el qual la desestimació del recurs d'empara comporta la condemna en costes del recurrent.

Per tot el que s'acaba de declarar cal desestimar tots els arguments adduïts a favor de l'atorgament de l'empara constitucional.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara 2011-41-RE interposat per la representació processal de la societat RTVA, SA contra la sentència del 27 d'octubre del 2011 i contra l'aute del 29 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, es condemna la societat

recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la societat RTVA, SA, a la representació processal del Sr. Joan Besson Blaya, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 7 de maig del 2012.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Carles Viver Pi-Sunyer Laurence Burgorgue-Larsen

Magistrat

Magistrada